

Aage Frandsen: Jeg kan også til dette lovforslag på mit partis vegne i fru Kristine Helthbergs fravær tilsige velvillig behandling både i udvalget og ved dets endelige vedtagelse, idet der er tale om en konsekvens af en tidligere vedtagelse her i folketinget. Hvis der er andre problemer vedrørende gymnasierne som amts- eller statsskoler, kan det drøftes i udvalget, og vi kan sige, at vi også vil tage disse problemer velvilligt op.

Hørn: Det er nogle bemærkninger fra det ærede medlem hr. Robert Christensen, der giver mig anledning til at tage ordet. Hr. Robert Christensen mente, at man kunne acceptere to former for gymnasier frem i tiden. Det må jeg bestemt vende mig imod. Når jeg har den opfattelse, hænger det sammen med, at det vel skyldes 1903-skolereformen, hvor vi fik mellem- og realskolesystemet, som nok var det mest progressive system, vi har haft, at vores folk i dag har den økonomiske stilling, de har. Mellem- og realskoleloven dengang gav en løftning, som vi nødig ville have været foruden.

Der er kæmpet i mange år — i hvert fald fra jeg kom her i tinget for mange år siden — for at få en ligestilling mellem de kommunale gymnasier og realskoler og statsgymnasierne. Der var en forskelsbehandling, idet de kommuner, som havde kommunale gymnasier og realskoler, måtte bære en tungere byrde end andre. Det er ikke rimeligt at have denne forskelsbehandling. Jeg mener, at nu må vi ud af det, og hvis jeg ikke tager meget fejl, er det sådan, at en forudsætning for de kommunale organisationer, både Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening, for at tilslutte sig hele kommunalreformen var, at alle gymnasier blev amtskommunale.

Jeg ved godt, at lærerne ved statsgymnasierne forsøger at opretholde det nuværende system med de fordele, det er at have statsgymnasier, og det er der vel menneskeligt set ikke noget at sige til. Men hvis vi vil økonomisk lighed landet over, må statsgymnasiernes lærere finde sig i, at der er noget for denne nation vigtigere, end om de har en lille fordel fremfor andre.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Jeg kan takke ordførerne for en velvillig behandling af lovforslaget.

Fru Ellen Strange Petersen ønskede i udvalget at drøfte planlægningsudvalgets sammensætning, og det er jeg naturligvis helt parat til.

Derefter har der udspundet sig en diskussion imellem hr. Robert Christensen og hr. Horn om, hvorvidt også statsgymnasierne skulle overgå til amtskommunal status. Jeg forstod nu hr. Robert Christensen således, at der var tale om, at visse — vel underforstået få — gymnasier stadig væk skulle kunne ligge i den statslige regie, og det tror jeg også er rigtigt. Jeg er enig i hovedreglen: at langt de fleste statsgymnasier må overgå til amtskommunal status. Men der kan vel være nogle kostgymnasier, som en amtskommune måske ikke er interesseret i at få, fordi man får elever til dette gymnasium fra hele landet, og endelig kan der være brug for et eller to gymnasier til særlige fofsøgsformål. Jeg gad vidst, om uenigheden i og for sig er så stor, som man umiddelbart kunne få indtryk af.

Med hensyn til gymnasieplaceringen kan jeg helt bekræfte den antagelse, hr. Robert Christensen fremførte, nemlig at vi finder det hensigtsmæssigt i disse år, hvor det er muligt, at placere gymnasier, handelsskoler og tekniske skoler i nærheden af hinanden ud fra et ønske om at få en større integration, en større harmonisering imellem uddannelserne på trinnet for de 16—19-årige.

Jeg er ganske enig med hr. Robert Christensen i det synspunkt, at der også bør være gymnasier i de tyndt befolkede egne. Men jeg synes, når man ser på et kort over gymnasiespredningen i landet, at der er en meget pæn spredning i gymnasiernes placering, for der er da også gymnasier i en række tyndt befolkede egne.

Men det er fuldstændig rigtigt, at vi er inde i det dilemma her, at der øjensynlig er et vist behov for en koncentration af bygningsinvesteringerne af hensyn til de planer, som vi synes vi kan begynde at skimte konturerne af for uddannelserne af de 16—19-årige, men samtidig ønsker vi at skabe et endnu mere ligeligt og alsidigt uddannelses-tilbud i landets forskellige egne. Jeg er helt enig med hr. Robert Christensen i, at vi må prøve, så vidt det overhovedet er muligt, at klare begge disse problemer, for der er jo nogle overordentlig betragtelige geografiske barrierer for en ligelig adgang til